

Povjerenstvo za zakonodavstvo, kolektivne pregovore i zaštitu prava

Na temelju članka 37. Poslovnika, a u vezi članka 28. Poslovnika o radu Gospodarsko-socijalnog vijeća i njegovih radnih tijela, Povjerenstvo za zakonodavstvo, kolektivne pregovore i zaštitu prava na 74. sjednici, održanoj 6. travnja 2018. godine, razmatralo je **Konačni prijedlog zakona o upravljanju državnom imovinom.**

Na osnovi rasprave i izjašnjavanja pojedinih članova Povjerenstva usvojeno je sljedeće

MIŠLJENJE

1. Vlada Republike Hrvatske, Nezavisni hrvatski sindikati, Savez samostalnih sindikata Hrvatske i Hrvatska udruga radničkih sindikata podržavaju donošenje Konačnog prijedloga zakona o upravljanju državnom imovinom.
2. Hrvatska udruga poslodavaca ne podržava donošenje Konačnog prijedloga zakona o upravljanju državnom imovinom.
3. Ovom mišljenju prilaže se izdvojeno mišljenje reprezentativnih sindikalnih središnjica i Hrvatske udruge poslodavaca.

IZDVOJENO MIŠLJENJE NEZAVISNIH HRVATSKIH SINDIKATA, SAVEZA SAMOSTALNIH SINDIKATA HRVATSKE, MATICE HRVATSKIH SINDIKATA I HRVATSKE UDRUGE RADNIČKIH SINDIKATA

Članak 3.

Predložemo nadopuniti članak 3. na način da se posebno istakne *državna imovina u odnosu na koju sindikati zahtijevaju prijenos prava vlasništva*. Naime, problem podržavljene i nevraćene sindikalne imovine na koju se država upisala kao vlasnik još uvijek nije riješen i vrlo je važno ovim propisom jasno i nedvosmisleno utvrditi kako se u državnu imovinu trenutno ubraja i takva, za sad još nerazriješena, a zapravo sindikalna imovina koju treba vratiti sindikatima. Zakon o upravljanju i raspolaganju imovinom u vlasništvu RH (NN br. 94/13, 18/16 i 89/17), koji trenutno uređuje pitanje upravljanja državnom imovinom vrlo jasno u članku 4. utvrđuje pojavne oblike državne imovine, među njima i imovinu na koju sindikati zahtijevaju pravo vlasništva. Kako prema ovom prijedlogu Zakona tog pojma više nema, a niti jednim drugim zakonom se to pitanje ne spominje, jasno je kako ovo za sindikate važno pitanje treba negdje urediti, kako bi se utvrdilo faktično stanje (da je država vlasnik imovine) od kojeg se nastavno može krenuti rješavati pitanje povrata imovine sindikatima.

Riječ je o imovini koja je nedvojbeno bila i jest sindikalna, na što upućuju i valjane isprave i podatci iz razdoblja kad je stvarana i stjecana. Kako je jasno da država ne može trajno zadržati sindikalnu imovinu na koju se upisala i kako će je morati vratiti sindikatima, važno je Zakonom o upravljanju državnom imovinom nedvojbeno utvrditi kako se trenutno u tu imovinu ubraja i nevraćena sindikalna imovina koju će država vratiti sindikatima.

Članak 26.

Stavkom 2. ovog članka uređuje se sastav Upravnog vijeća CERP-a i iz njega je razvidno kako predlagatelj nije predvidio predstavnika radnika CERP-a u sastavu UV-a, čime je postupio protivno Zakonu o radu. Naime, iz odredbe članka 164. Zakona o radu jasno proizlazi kako jedan član organa trgovačkog društva, zadruga ili ustanove koji nadzire vođenje poslova, mora biti predstavnik radnika kojeg imenuje i opoziva radničko vijeće, odnosno radnici na izborima, ako radničko vijeće nije utemeljeno. Neuvrštanje predstavnika radnika u UV-e CERP-a predlagatelj

obrazlaže činjenicom da takva obveza ne proizlazi iz Zakona o radu, jer Zakon o radu takvu obvezu nameće ustanovama, što CERP nije.

Međutim, ovakav stav predlagatelja smatramo neutemeljenim, jer iako odredba Zakona o radu koja uređuju pitanje predstavnika radnika u nadzornom organu poslodavca ne navodi sve pravne oblike u kojima poslodavac može biti osnovan, ona vrlo jasno radnicima daje pravo na zastupljenost ako je u skladu s posebnim propisom utemeljen organ koji nadzire vođenje poslova. Kako je predmetnim Zakonom utemeljeno Upravno vijeće kao organ za nadziranje poslova, to je jasno kako bez obzira na pravni oblik CERP-a radnici moraju moći ostvariti pravo na zastupljenost u nadzornom tijelu i jedino u tom smislu treba tumačiti odredbu članka 26. stavka 2. ovog Zakona u vezi s člankom 164. Zakona o radu. Svako drukčije tumačenje negira radnicima pravo na zastupljenost, a time se stvaraju i presedani prema kojima će se Zakonom o radu zajamčeno pravo radnika na zastupljenost lako zaobilaziti kroz posebne propise i osnivanje tijela različitih pravnih oblika. Mišljenja smo da kada god postoje nedoumice, različite propise treba tumačiti u korist, a nikako na štetu adresata, u ovom slučaju radnika.

IZDOJENO MIŠLJENJE HRVATSKE UDRUGE POSLODAVACA

Konačni prijedlog zakona o upravljanju državnom imovinom (dalje u tekstu: Zakon) nije prihvatljiv, posebice turističkom sektoru, prvenstveno radi različitog normiranja pojedinih instituta u ovom Zakonu u odnosu na Zakon o turističkom zemljištu (dalje u tekstu: ZTZ), čime se, prema našem mišljenju, uvodi paralelni režim upravljanja zemljištem u kampovima (koncesije, način raspolaganja, uređenje imovinsko pravnih odnosa i dr.) i preklapanje nadležnosti u uređenju i upravljanju nekretninama u kampovima.

Naime, neovisno o posljednjim, manjim izmjenama i prihvaćanju dijela prijedloga HUP-a, naša ključna primjedba nije prihvaćena - a ta je **zahtjev da se jasno i nedvosmisleno propiše da se Zakon ne odnosi na zemljište u kampovima koje je regulirano propisima o turističkom zemljištu**. Obzirom kako taj ključni prijedlog HUP-a nije prihvaćen, već je, dapače, u definiciji državne imovine propisano kako se predmetni Zakon odnosi i na nekretnine u kampovima koje su tako definirane posebnim propisom, postoji opravdana bojazan da će doći do poteškoća u provedbi oba propisa.

Nadalje, Zakon ne normira turističko zemljište u kampu, niti nudi rješenja vezano uz isto, odnosno ne daje izravne upute koji se propis primjenjuje, odnosno koji regulira način i postupak zasnivanja koncesija i eksploatacije zemljišta u kampovima (čl. 3., 9., 11., 43., 44. i 48.)

Isto tako, Zakon propisuje mehanizme upravljanja i u odnosu na izdvojena građevinska područja na kojima se planira gradnja hotela (čl. 5. i 44.), što će dovesti do kolizije s odredbama ZTZ-a.

Ujedno skrećemo pozornost kako zakup dijela kampova podliježe prethodnoj suglasnosti Ministarstva državne imovine, što je operativno jako kompleksno za realizaciju.

Donošenje novog Zakon o upravljanju društvenom imovinom bez istovremenog donošenja novog Zakona o turističkom i ostalom građevinskom zemljištu neprocijenjenom u postupku pretvorbe i privatizacije, izravno utječe na pravnu sigurnost, posebice investitora, čime će se, prema našem mišljenju, nepotrebno zakomplicirati procedure i na taj način limitirati razvoj turizma, trenutno najjače gospodarske djelatnosti u Republici Hrvatskoj.

Koordinatorica Povjerenstva

Admira Ribičić, v.r.